

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bankia S.A.

Sagsøgte: Alfonso Antonio Lau Mendoza og Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF⁽¹⁾ om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler til hinder for en retspraksis (dom afsagt af Tribunal Supremo den 18. februar 2016), hvorefter realiseringen af pant i fast ejendom, selv om et kontraktvilkår om førtidig ophævelse er urimeligt, og selv om kontraktvilkåret er grundlaget for fuldbyrdelsesbegæringen, ikke skal indstilles, da en fortsættelse heraf er gunstigere for forbrugeren, eftersom forbrugeren ved en eventuel fuldbyrdelse af en dom, som er afsagt i forbindelse med et anerkendelsessøgsmål, der er anlagt i henhold til CC's artikel 1124, ikke er berettiget til de processuelle fordele, der er knyttet til realisering af pant i fast ejendom, men hvor den nævnte retspraksis ikke tager hensyn til, at CC's artikel 1124 (der gælder for aftaler, som skaber gensidige forpligtelser for parterne) ifølge Tribunal Supremos egen faste praksis ikke finder anvendelse på låneaftaler, idet det er en ensidig realkontrakt, der først er opfyldt, når pengene er betalt, og som således alene forpligter låntageren og ikke långiveren (kreditor), hvorfor forbrugeren, når denne praksis fra Tribunal Supremo følges i forbindelse med anerkendelsessøgsmålet, kan opnå, at der ikke gives medhold i en påstand om ophævelse og erstatning, og det ikke længere kan fastholdes, at en fortsættelse af realiseringen af pantet i fast ejendom er gunstigere for forbrugeren?
- 2) Såfremt CC's artikel 1124 kan finde anvendelse på låneaftaler eller på alle former for kreditaftaler, er artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler da til hinder for en retspraksis som den ovenfor nævnte, der med henblik på at vurdere, hvorvidt det er gunstigere for forbrugeren at realisering af pant i fast ejendom fortsættes, end en behandling af et anerkendelsessøgsmål, som er anlagt i henhold til CC's artikel 1124, er skadelig for denne, ikke tager hensyn til, at en påstand om ophævelse af aftalen og erstatning i dette søgsmål kan forkastes, hvis domstolene anvender bestemmelsen i CC's artikel 1124, hvorefter »domstolene tager en påstand om ophævelse til følge, såfremt der ikke foreligger grunde, der tilsiger, at sagen bør udsættes«, når der henses til, at det netop i forbindelse med lån mod pant i fast ejendom med henblik på boligkøb med lange tilbagebetalingsfrister (20 eller 30 år) er forholdsvis sandsynligt, at domstolene anvender dette som grundlag for at forkaste påstanden, og navnlig når den faktiske misligholdelse af betalingsforpligtelsen ikke er særlig grov?
- 3) Såfremt det fastslås, at det er gunstigere for forbrugeren, at realiseringen af pantet i fast ejendom fortsættes ved førtidig ophævelse, er artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler da til hinder for en retspraksis som den ovenfor nævnte, hvorefter der på supplerende vis kan anvendes en retsforskrift (LEC's artikel 693, stk. 2), selv om aftalen fortsat kan være gældende uden vilkåret om førtidig ophævelse, og som anvender LEC's artikel 693, stk. 2, selv om en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt: der foreligger ikke nogen låneaftale med en gyldig og retskraftig aftale om førtidig ophævelse, da denne tværtimod netop er fundet urimelig, ugyldig og virkningsløs?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 (EFT 1993, L 95, s. 29).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 13. april 2017 —
Cobra SpA mod Ministero dello Sviluppo Economico**

(Sag C-192/17)

(2017/C 231/09)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Cobra SpA

Sagsøgt: Ministero dello Sviluppo Economico

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal direktiv 1999/5/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at den fabrikant, der gør brug af proceduren i bilag III, andet stykke, og såfremt der foreligger harmoniserede standarder, som fastlægger, hvilke væsentlige radioprøvningssæt der skal gennemføres, skal henvende sig til et bemyndiget organ og således supplere CE-mærkningen (der attesterer overensstemmelsen med de væsentlige krav i direktivet) med identifikationsnummeret på det bemyndigede organ?
- 2) Såfremt spørgsmål (1) besvares bekræftende, skal fabrikanten — efter at have gjort brug af proceduren i bilag III, andet stykke, og såfremt der foreligger harmoniserede standarder, som fastlægger, hvilke væsentlige radioprøvningssæt der skal gennemføres, samt for det tilfælde, at fabrikanten på eget initiativ imidlertid har anmodet et bemyndiget organ om at specificere listen over de omhandlede prøvninger — da supplere CE-mærkningen, der attesterer overensstemmelsen med de væsentlige krav i direktiv 1999/5/EF, med identifikationsnummeret på det bemyndigede organ?
- 3) Såfremt spørgsmål (2) besvares bekræftende, skal fabrikanten — efter at have gjort brug af proceduren i bilag III, andet stykke, og såfremt der foreligger harmoniserede standarder, som fastlægger, hvilke væsentlige radioprøvningssæt der skal gennemføres, samt for det tilfælde, at fabrikanten på eget initiativ efterfølgende imidlertid har anmodet et bemyndiget organ om at specificere listen over de omhandlede prøvninger samt på eget initiativ suppleret produktet med identifikationsnummeret på det anvendte organ — da også angive organets identifikationsnummer på produktet og den respektive emballage?

⁽¹⁾ Europa-parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9.3.1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse (EFT L 91, s. 10).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hannover (Tyskland) den 13. april
2017 — Kathrin Meyer mod TUIfly GmbH**

(Sag C-196/17)

(2017/C 231/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Kathrin Meyer

Sagsøgt: TUIfly GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af sygdomsmeldinger en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004⁽¹⁾? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det spontane fravær af en væsentlig del af det for gennemførelsen af flyvninger nødvendige personale hos det transporterende luftfartsselskab på grund af en arbejdsretligt og overenskomstretligt ulovlig arbejdsnedlæggelse («vild strejke») en usædvanlig omstændighed som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Hvor høj skal fraværsandelen være, for at det kan lægges til grund, at der foreligger en sådan omstændighed?